

σαλτέργει μιὰ και βρίσκειται στή μέση του μαγαζιού, με τή δεύτερη φτάνει στην πόρτα, και με τὸ τρίτο σαλιτιδι νάτονε δξω σὸ δρόμο. Τότες ἀσκώνεται δπου λὲς ὁ καλὸς σου ξένος, τοῦ κίλει τήν πόρτα κατάμουτρα και τοῦ λέει.

— "Ἦθελες νὰ μοῦ τήν κίμεις, και πιάστηκες μιὰ χαρά.

B

Μιὰ φθῶρὰ πῆγε ἕνας ἀπὸ τήν Ἀθήνα στή Γερουσαλίη. Βρίσκει ἕνα ἀγοράκι τόσο μικρό, τοῦ δίνει λίγα λεφτά και τοῦ λέει.

— Σῦρε ἀγοράσε μας οὐμα και σταφύλια.

— Στή στιγμή, και καλὰ τύπες «Ἀγοράσε μας», ἐσὺ βάζεις τὸν παρὰ κ' ἐγὼ τὸν κόπο μου.

Σὰ γύρισε τοῦ λέει ὁ ξένος:

— Τώρα μοίρασε τὰ, παιδί μου.

Ὁ μαργιόλιος διαλέει γιὰ τὸν ἑαυτό του ὄλα τὰ πρόσταχα, και ὄσα εἶταν τῆς προκοπῆς τὰ βάζει μπροστά σὸν Ἀθηναῖο· τοῦτος συλλογιέται: "Ἐχουν δίκιο ὄπου λένε πὼς τὰ παιδιὰ τῆς Γερουσαλίη εἶναι φρόνιμα· τὸ ἀιστάνεται πὼς ὁ παρὰς εἶναι ξένος και φέρθηκε με τάζη. Μὰ τὸ παιδί πετάχτηκε μεμιῶς και τοῦτε:

— "Ἄσε νὰ δίζουμε κλήρους, και ἂν πάρω ἐγὼ τὸ ὄνομά σου, μοῦ δίνεις τὸ μερικὸ πὸν σὸδωκα. Τὸ παιχίδι ἔγινε, και ὁ ξένος τὰ κατάφερε νὰ κερδίση τὸ μικροῦδάκι.

Γ

Ἐτυχε νὰ πάει ἕνας Ἀθηναῖος στή Γερουσαλίη. Μιὰ μέρα θέλοντας νὰ πειράξει ἕνα παιδί τοῦ δίνει λίγα μονόλεφτα με τήν παραγγολή νὰ τοῦ ἀγοράσει προῖμα πὸν νὰ μπορέσει νὰ φάει, νὰ χορτάσει και νὰ τοῦ περσέψει ἀκόμα και κάτι γιὰ νὰ πάρει στή σιράτα του. Πῖνε τὸ παιδί και τοῦ φέρνει ὄλατι.

— Κατεργάρη, ὄλατι σοῦ γύρεψα νὰ μοῦ πάρεις;

— Καὶ δὲ μοῦλεις νὰ σοῦ ἀγοράσω γιὰ νὰ φῶς, νὰ χορτάσεις και νὰ σοῦ περσέψει κίλλας γιὰ τὴ σιράτου θὰ πῆς; Σ' ἐδούλεψα, ἀφέντη.

Δ

Ἄλλος Ἀθηναῖος μιὰ βολὰ σ' ἕνα δρόμο τῆς Γερουσαλίη βρίσκει ἕνα γουδί σπασμένο. Ἀσκώνει τὰ τσακίσματα και τὰ πηγαίνει σ' ἕνα ἄφαιτόκι.

— Νὰ σὲ χαρῶ, λέει τοῦ μαστόρου, ὄργε μου αὐτὰ τὰ κομάτια.

Ὁ ὄφτης δὲν τα χάνει, μόνε μαζεύει μιὰ φουχτα χῶμα και τοῦ λέει:

— Φτιάσε μου, νὰ μοῦ ζήσεις, λίγες κλωστίτσες.

Ε

Ἄλλος πάλι ἀναμῶνει ἕνα παιδί και τοῦ δίνει λεφτά γιὰ νὰ τοῦ φωνίσει ἀγὰ και τυριά. Στὸ γυρισμό του τὸν ἐρωτᾷ ὁ Ἀθηναῖος:

— Ποιὸ τυρί εἶναι ἀπὸ ἄσπρη γίδα και ποιὸ ἀπὸ μαύρη;

Μὰ τὸ παιδί δείχνοντας τ' ἀγὰ τοῦ λέει:

— Καὶ δὲ μοῦ κάνεις τὴ χάρη, ἐσὺ πὸν εἶσαι γέρος ἄνθρωπος, νὰ μοῦ πῆς ποιὰ εἶναι τῆς ἄσπρης κόντας γέννημα και ποιὰ τῆς μαύρης;

ΣΤ

Ἐνας Ἀθηναῖος πὸν φαίνεται τῆρεσαν ὄ φρονικὲς ἐπιστῆμες ζυγώνει ἕναν παπᾶ ἀπὸ τὸ Ὀβροῖκο Μεγαλοκλήρη. τῆς Γερουσαλίη και τόνε ὄρωτᾷ:

— Ἐνα φῶρτωμα ξύλα πόσο καπνὸ ἀναδίνει;

Κι ὁ παπᾶς ἐντὸς τοῦ ἀποκρίνεται:

— Ἄν εἶναι ξερὰ τὰ ξύλα, ὄλα καπνὸς γένονται ἂν τύχει ὄμως κ' εἶναι χλωρὰ, τότε, ἔχει, ἕνα τρίτο καπνὸ, ἕνα τρίτο σιᾶχη και τ' ἄλλο τὸ τρώει ἡ φωτιά.

Τὸ βιβλίε λέει πὼς ὁ παπᾶς εἶχε κάμει τήν παραιήρηση σὸ θυσιαστήρι.

Z

Κάποια Ὀβροῖπουλια στή Γερουσαλίη ἔκαμαν ἕναν Ἀθηναῖο και ἔγινε ὄξλι. Μπήκε σ' ἕνα σκολειὸ τήν ὄρα πὸνδευε ὁ δάσκαλος. Ἀρχινᾷ νὰ τοῦς προβάλλει ζητήματα κ' ἐκεῖνα ἀπαντοῦσαν. Ἐπειτα ἀπὸ λίγο τοῦ λέει: Ἄσε νὰ κάμουμε μιὰ συμφωνία, νὰ ρωτᾶμε με τὴ σειρά, μιὰ φορὰ ἡ ἀφεντιά σου και τήν ἄλλη ἐμεῖς, κ' ὄποιος δὲν ἀπαντᾷ νὰ χάσει τὰ σκουτιά του.

— Δέχουμαι.

— Ρῶτα ἐσὺ πρῶτα, τοῦ λέει, πὸν εἶσαι γέρος.

— Ὄχι δά, ἀρχωῆστε ἐσεῖς πὸν εἴσατε ντόπιοι.

— Καλὰ, ξήγα μας αὐτό: Στους ἐννιά βγαίνει, μπαίνει σὶς ὄχτώ, δὺ κερῶν, ἕνας πίνει κ' εἰκοτέσσεροι σερβίζουν.

Ζαῖλιστηκε ὁ κερῶρος και δὲν ἤξερε τί νὰ πει. Ἐτοι λοιπὸν τοῦ πῆραν τὰ σκουτιά του. Μὰ ὁ περιγητής, πὸν φρονικὰ δὲν πορπατοῦσε με τὸ δισάκι σὸν νῶμο, ἀνεβαίνει σὸν σπῖτι τοῦ δασκάλου, και κόκκινος ἀπὸ ντροπή και σῶση λέει:

— Μὰ τί κακοῆθεια ὄργνει τὰ παιδιὰ σὲ τοῦτον τὸν τόπο πὸν ἔρχεται ξένος ἄνθρωπος και τοῦ πέρνουν τὰ ρούχα πὸν βαστάει ἀπάνω του;

Ὁ δάσκαλος πὸν κατάλαβε τί ἔτρεχε βαστάει τὰ γέλια και τόνε ὄρωτᾷ:

— Μὴ σοῦπαν κανένα ζήτημα και δὲν μπόρεσες ν' ἀπαντήσεις;

— Τὸ βρήκες.

— Καὶ τί εἶταν τὸ ζήτημα;

— Ἐτσι και ἔτσι μοῦ εἶπαν, ἀναμπουμποῦλα τρομερή.

— Ἐλα νὰ σ' τὸ ξηγήσω ἐγὼ, και τὰ σῶνεται με τὰ παιδιὰ. Ἐννιά μῆνες περῶν ὄς νὰ λεφτερωθῆ ἡ μάνα, σὶς ὄχτώ μέρες μπαίνει τὸ παιδί στή διαθήκη τοῦ Ἀβραάμ, κερῶν δὺ πὸν εἶναι τὰ βυζιά και ἕνα εἶναι τὸ μαρὸ πὸν πίνει μῆνες εἰκοτέσσερους, ὄσο βαστάει τὸ βύζαγμα.

Τρέχει σὸν πούλι και φέρνει τήν ἀπάντηση σὸ μαθηταροῦδια. Φανῆκανε γενναῖο και τοῦδωκαν νὰ σκεπάσει τὴ γῶμνια του. Μὰ μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε σὰ νᾶβγαυε ἀπὸ τοῦ Σαμῶν τὸ στόμα:

— Νὰ σοῦλεπε ἡ ἀγείλαδα μας και θὰ βλέπαμε πὼς ὄργωνες τὸ χωράφι.

H

Ἄλλος Ἀθηναῖος, πὸν κατέβηκε στή Γερουσαλίη, τριᾶμιον χρόνια πάσισε νὰ καταλάβει τὸν τόπο, και προκοπή δὲν εἶδε. Ἀποφῶσισε νὰ φύγει, μὰ θέλησε πρῶτα νὰ ἀγοράση ἕνα σκλάβο. Συμφώνησαν τὸ παζάρι, πλέρωσε και τότες μονάχα παρατήρησε πὼς ὁ σκλάβος ἔβλεπε ἀπὸ ἕνα μόνο μάτι. Ἀρχινᾷ τίς φωνὲς και παραπονιέται.

— Ἐκαμες δουλειὰ ἐξᾶρτη, τοῦ λέει ὁ πούλητής, εἶναι ξυπνότατος ὁ σκλάβος πὸν πῆρες και βλέπει τόσα μίλλια ὄλάργα πὸν δὲ μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ πιστέψει.

Ὅτι βγήκαν σὸν ἔξωρο,

— Κάμε γλήγορα, λέει ὁ σκλάβος, ἀνισωστάς και θέλεις νὰ φτιάσουμε τὴ συντροφιὰ.

— Καὶ τί, συντροφιὰ ἔχει μπροστά μας;

— Ναι, σοῦ λέω, και εἶναι μιὰ καμήλα μονόμυτη, με δὺ ρονῶ στήν κοιλιά, φορτωμένη δὺ ὄσκια, με κροσὶ τῶνα και τᾶλλο με ξειδι, εἶναι τέσσερα μίλλια μακρὸ ἀπὸ δῶ κι ὁ ἀγωγιότης εἶναι ἀπὸ τοῦς δικούς σας, ἔθνικός.

— Βρὲ γέννημα τῆς σκληροῦβερνης φυλῆς, πὼς τὸ ξέρεις πὼς ἡ καμήλα βλέπει ἀπὸ ἕνα μάτι;

— Ἐῶκολο, εἶδα σὸν δρόμο ἀπὸ τὴ μιὰ μερὸν τὸ χορτάρι εἶναι φαγωμένο και πάει, ἀπὸ τήν ἄλλη ἔμεινε ἀνέγγυο, ἐπειδὴ τὸ ζωντανὸ δὲν τὸ εἶδε.

— Ἄς εἶναι ἄμ' τὰ δὺ ρονῶ πὼς τὰ φαντάστηκες;

— Παρατήρησα πίσω πέρα ὄπου εἶταν πλαγιασμένη και ἄφισε τὰ σημάδια.

ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΑ ΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

ΓΙΑΝΝΗ Α. ΚΑΜΠΥΣΗ

ΟΙ ΛΕΚΑΠΗΝΟΙ

Ὁ Κωσταντῖνος. Ὄχι, θεῖε. Δὲν ἔλαβα τήν τιμὴ νὰ γνωρίσω ἀκόμα τήν κ. Φαντασμένου και χαίρω πὸν ἐγνωρίστηκε με τήν οἰκογένεια τῆς κ. Μηλιώτη, γιατί ἔτσι γλήγορα θὰ τὴ γνωρίσουμε κέμεῖς· δὲν ξέρω πὼς διατυπώνεις τίς ιδέες τῆς; ἄλλὰ ὄι ιδέες αὐτές συζητοῦνται πλέον σοβαρότατα και τὸ γυναικεῖο ζήτημα εἶναι πάντα στήν ἡμερησία διάταξη.

Ὁ Συνταγματάρχης (δυνατότερα), Ἐνόμισες, φαίνεται, πὼς εἶσαι ἀπὸ τὸρα στή βουλή και μιλεῖς ἔτσι. Ἄσ-την τήν παλιοκουδέντα τὸρα και σοῦ εὔχομαι μονάχα νὰ μὴν πιᾶσει οἰλίε με τὴ γυναίκα σου ἡ κυρία αὐτή, γιατί με τὰ μυαλὰ πὸν ἔχεις ἐσὺ, φοβῶμαι πὼς μπορεῖς νὰ παραδῶσεις τὴ γυναίκα σου νὰ γένει τέλειο ὄργανό τῆς.

*) Ἡ ἀρχὴ του σὸ 117 φύλλο τοῦ «Νουμά».

Ἡ Ἐλένη. Μί, θεῖε, πὼς εἶσαι ἄξαφνα παρουσιάστηκες αὐτῆ;

Ὁ Συνταγματάρχης. Ἰδέα δὲν ἔχω, Ἐλένη μου.

Ὁ Κωσταντῖνος. Ζοῦσε στήν Πόλη και τὸρα ἤρθε ἐδῶ. Εἶναι γυναίκα μεγάλης ἐνεργείας. Στὴ Πόλη ἔκαμε με τὴ ἐπιμονὴ τῆς «Κυριακὸν Σχολεῖον» γιὰ τὰ φτωχὰ κορίτσια· οἰκονομικὸν συστίειον» γιὰ τοῦς ἀπόρους· «Σύλλογον πρὸς ἐξίσωσιν τῶν δὺο φύλων» ὄπου ὄλες ὄι κυρίες τῆς Ἀριστοκρατίας τῆς Πόλης εἶναι μέλη.

Ὁ Συνταγματάρχης. (με θυμὸ). Εἶμαι λοιπὸν κουτὸς και δὲν καταλαβαίνω ἐγὼ; Σοῦ λένε πὼς δὲν εἴξερε τί ἔλεγε. Τί ἔκαμε στήν Πόλη και τί σκοπεῖς νὰ κάμεις στήν Ἀθήνα, ὄυτε θέλω νὰ ξέρω. Τί ἀκουσα λέω, κατάλαβες; Δὲ μοῦ λὲς ἐσὺ; Νομίζεις πὼς ἡ γυναίκα σου εἶναι σκλάβο σου ἡ σκλάβο τοῦ Μίμη; (Στὴν Ἐλένη). Τὸ πιστεύεις ἐσὺ; (Ἡ Ἐλένη χαμογελάει). Ἐ, λοιπὸν, τέτια ἔλεγε. «Ὁι γυναῖκες εἶνε σκλάβες τῶν ἀντρῶν τους και περισσότερο τῶν παιδιῶν τους, πρῆπει πλέον νὰ ἐλσυτερωθοῦν» πρῆπει τέλος νὰ ἐξισωθοῦν με τοῦς ἀφεντάδες τους· κὶ αὐτὸ θὰν τὸ κατορθῶσουν τέλος μεν τήν ἔνωσή τους και τήν ἐπιμονὴ τους». Κατάλαβες, κύρ δημοσιολόγε Λεκαπηνέ; Ἐ, τίς κατάλαβες αὐτές τίς ιδέες τίς fin de siècle;

Ὁ Κωσταντῖνος. Καλὴ, μὰ κὶ αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει...

Ὁ Συνταγματάρχης. (διακόδοντας). Δὲ θέλω πλέον νῆκούσω τίποτις...

Ὁ Κωσταντῖνος. Θὰ μποροῦσα νὰν τῆς δικαιολογήσω ὄλες τίς ὄπερβολές, πὸν ἐσεῖς νομίζετε...

Ὁ Συνταγματάρχης. Φαίνεται θέλεις νὰ φύγω. Σοῦ λένε δὲν θέλω ἄλλη κουδέντα γι' αὐτῆ.

Ἡ Ἐλένη. Καλὴ θεῖε, νὰ φύγετε; τί λέτε; Δὲν σᾶς ἀφίνουμε πλέον. Θὰ μείνετε και τὸ μεσημέρι ἐδῶ και θὰ φᾶμε μαζί...

Ὁ Συνταγματάρχης. Αὐτὸ θὰν τὸ ἰδοῦμε. (στὸν Κωσταντῖνο) Δὲν ἔνοεῖς, πὼς δὲν ἤρθα ἄπλως και καλὰ καθοῦμενα; Εἶχα νὰ σοῦ μιλήσω γιὰ κάτι πλέον ἐνδιαφέροντα.

Ὁ Κωσταντῖνος (με γέλοιο). Ἀπορῶ, πὼς νομίζετε πὼς ἤθελα νὰ σᾶς ἀντιμιλήσω. Ὅριστε, δὲν ξαναμιλοῦμε πλέον γι' αὐτῆ τὴ κυρία.

Ὁ Συνταγματάρχης. Συνῆρθε τέλος...

Ὁ Κωσταντῖνος. Τί θὰ μοῦ εἰπῆτε;

Ὁ Συνταγματάρχης. Ἐχουμε καιρὸ... (σὲ λίγο) γιατί νᾶργει κανεὶς; (Στὴν Ἐλένη) Δὲν θὰ μᾶς παρεξηγήσει ἡ Ἐλένη ἂν θελήσουμε νὰ μείνουμε μόναι;

Ὁ Κωσταντῖνος. Φυσικὰ ὄχι, ἂν θελήσετε κ' ἐσεῖς νὰ φᾶτε μαζί μας τὸ μεσημέρι.

Ἡ Ἐλένη (με γέλοιο). Μάλιστα! μάλιστα!

Ὁ Συνταγματάρχης. Καλὰ λοιπὸν, θὰ φάγω μαζί σας.

Ἡ Ἐλένη. Ὄρα:κ (φεύγει.)

— Και τί σ' έκαμε νά πιστέψεις πώς είναι φορτωμένη δυό άδοκά τ'όνα με κρασί και με ξείδι τ'άλλο ;

— Κι αυτό πολύ δύσκολο δέν είναι· οι στάλες του κρασιού που πέσαν χάρου από τό ένα τις ρούφηξε δλότεια ή γής, και του ξειδιού έμεινε ό άφροδ άπάνου στο χόμα.

— "Αμ πώς ό άγωγάτης όβριός δέν είναι, από που τό κατάλαβες ;

— Γιατί, με συμπάθειο, έκαμε τό νερό του στη μέση του δρόμου, κ' οι 'Οβροίτοι πάνε πάντα σέ μιάν άκρη γι' αυτή την άπρέπεια.

— Καλά, και την άπόσταση τη μέτρησες ;

— "Όταν πορπατεί ή καμήλα, βλέπεις, άφέντη μου, τά χνάγια του ποδαριού της ως τέσσερα μίλλια μονάχα, και ποτέ περισσότερο.

Θ.

"Ένας 'Αθηναίος πούχε κάτσει κάμποσο καιρό στη Γερουσαλήμ κέφι τ'όβαλε όλο νά κατηγοράει την κοινωνία του τόπου. 'Ακούστηκε αυτό στη Γερουσαλήμ, και έλεγον όλοι,

— Νά βρίσκονταν κανείς νά μ'ας τόν ξαναφέρει πίσω.

Πρόβαλε ένας και είπε·

— "Εγώ θά σ'ας τότε φέρω και με ξουρισμένο κεφάλι.

Πήγε λοιπόν από την Γερουσαλήμ στην 'Αθήνα, και εκείνος τότε εφίλοξένησε. Τό πουρνό βγήκαν νά σερίανίσουν. Τού σκάει τό σαντάλι και μπαίνουν σ'ένα τσαγγάριο.

— Πάρε, λέει ό 'Οβριός, τρεις δραχμές και σιάσε μου τό αυτό.

Την ήλλη μέρα βγαίνουν πάλι και του σκάει τ'άλλο τό σαντάλι. Βγάζει λοιπόν πάλι τρεις δραχμές και παρακαλεί τό φίλο του νά τό πάει στο μάστορα νά τό φτιάσει. Και ό 'Αθηναίος ρωτάει·

— Φαίνεται πώς είναι άκριβά τά σαντάλια στα μέρη σας ;

— Ναι, του λέει, πολύ άκριβά.

— Σάν πόσο τά πλερώνετε ;

— Και έννιά δραχμές και δέκα, και ποτέ δέν τ'άχουμε φτηνότερα από όχτώ και έφτά.

— "Αν έρθω λοιπόν στη χώρα σας με τέτοια προαίτια θά ζήν πουλιά ;

— "Ακούς εκεί ; πρόσεξε μονάχα σάν είσαι αυτού νά μη μπεις στην πολιτεία δίχως νά μου μνησείς πρώτα.

Μάζωξε, πού λές, λεφτά, άγόρασε σαντάλια, κ' έμπρός τό κούνησε για τη Γερουσαλήμ. Στο φτιάσι-

μό του σταματάει στην πόρτα της πολιτείας και μνηνεί του φίλου του.

"Ηρθε ό καλός σου και τούπε·

— Ξέρεις τόν καινούριο κανονισμό ; Έξνος με κεφάλι άξούριστο δέν επικρέπεται νά φέρει μέσα στη χώρα πραγμάτιες νά πουλήσει.

"Εκείνος συλλογίζεται πού μεγάλο κακό δέ θ'άνα νά ξουρίσει τό κεφάλι του, φτάνει νά ξεκάνη τό πρόμα. Γνώση νά μη λείπει, όσο για μαλλιά ξανάρχονται, και με τό παραπάνου.

"Από τό μαρπεριό αυτός στην άγορά. Οι πελάτες μετρημό δέν είχαν. "Ερχεται ένας και ρωτάει.

— Πόσο τά κάνεις τό ζοβγάρι ;

— Δέκα δραχμές.

"Ο άλλος μουνδίζει.

— "Ας είναι έννιά.

— Μά είνε παραπολύ άκριβά.

— "Οχτώ δραχμές είνε τό λιγώτερο.

Και τελειώνει πώς ό άγοραστής, σά νά πούμε, του βαρεί με και δυό με τά σαντάλια άπάνου στην καννίλα τη γυαλιστερή και ύστερα τά πετάει μέσα στο πάρο.

Τη ίδια κάνει κ' ό δεύτερος κ' ό τρίτος κ' όλοι οι άλλοι συνωμότες.

Δέ μπορούσε πιά και πήγε νά ιδεί τόν προδότη πού τόν όρμήνηρε·

— "Ετοι βρέ ; έτουτό είναι τό σπολλάιτη για όσα καλά σ'όκαμα τόν καιρό πού ήσουν στον τόπο μου ;

— Καλά νά πάθεις, άπαντάει ό Γερουσαλήμνός, από δώ'νι όμπρός νά μάθεις νά μην κατηγορής τούς πατριώτες μου.

I.

Κάποιος από τη Γερουσαλήμ πήγε σ'έναν ξένον τόπο, κ' εκεί άρρώστησε για θάνατο. Κράζει τό σηητονοικούρη, του παραδίνει όλο τό βιό πούχε μαζί του και του λέει·

— "Αν έρθει ό γιόνας μου από τη Γερουσαλήμ και δείξει τρεις ξυπνάδες, δός του το, μά δίχως αυτό μη του δώσεις τίποτες.

Πετάχτηκε στα ούράνια κ' αναπύχτηκε ή ψυχή του. "Εγινε συμφωνία τών έντόπιων άνάμεσά τους, άν έρχονταν ό ξένος, κανείς νά μην του δείξει τό σπύι. "Επειτα από μέρες νά σου πού φτάνει τό παιδί, και στην πόρτα της πολιτείας βλέπει ένα χωριάτη φορτωμένο ξύλα.

— Για πούλημα ; του λέει.

— Μάλιστα.

— Καλά, πάρε όσο άξίζουν και φέρ' τα στο σπίτι του τάδε.

Περπατούσε ό χωριάτης, και ό Γερουσαλήμνός πίσω του ως πού φτάσανε στο σπίτι. "Ο χωριάτης χτυπάει και λέει·

— "Αφέντη, έλα νά πάρεις αυτό τό φόρτωμα ξύλα.

— Και σούπα εγώ νά μου φέρετε ξύλα ;

— Κοίτα τό άρχοντόπουλο πού είνε πίσω μου, αυτός τά πλέρωσε για νά σου τά φέρω έσένα.

Εύτ'ός του άνοιξε και τόν έμπασε.

— Πούδς είσαι ;

— Είμαι, καλέ, γιός αύτουνού του ανθρώπου πού πέθανε σπίτι σου.

"Ετοι τούπε νά κάτσει νά φάνε μαζί.

Κι έχουμε μία.

"Ο νοικοκύρης είχε δυό άγόρια και δυό κοπέλλες. Στο πρόγευμα έβαλαν μπροστά του ένα πιάτο με πέντε πουλιά, και ό νοικοκύρης παρακαλεί τό Γερουσαλήμνιό νά κάμει μερίδες.

— Δέν είναι δουλειά δική μου, λέει εκείνος.

— Μά τό θέλω εγώ νά μ'ας κάμεις μερίδες.

"Αρχισε τολιτόν και πρόσφερε ένα πουλί στο νοικοκύρη και τη γυναίκα του μαζί, πήρε ένα άλλο πουλί και τό πρόσφερε σ' άγόρια, τό τρίτο τ'όδωκε τών κοριτσιώνε και τό ζευγάρι πούμεινε τ'όβαλε μπροστά του.

Φάγατε και λόγο δέν είχαν.

"Εχουμε δυό.

Βράδυνασε και ξανακάθισαν στο τραπέζι για δείπνο... "Ετούτη τη φορά είχαν νά μοιράσουν μιá κόπτα παχουλή και τριφερόσαρκη. "Υστερα από τά μαθημένα Κόψε, Μά δέ μου πρέπει, Μά εγώ τό θέλω, πήρε ό μουσαφίρης τό μαχαίρι και σεβρίσθησε του άντρος, τό κεφάλι της κόπτας, της νοικοκυράς, την κοιλιά, στο κάθε παλληκάρι από ένα μερι, τις φτερούγες στα δυό κορίτσια και για τόν εαυτό του βίασταξε τό άποδέλοιο, όλο τό κορμί.

Τότες ό νοικοκύρης καμώνεται πώς χάνει την άπομονή και του λέει·

— Με τέτοιο εγωισμό τά πάτε στα μέρη σας ; μοίρασεσ'ε σραβιά την πρώτη φορά και τούπίσα, και τίθρα τά ίδια ξανακάνεις.

Κι ό Γερουσαλήμνός άπολογείται·

— Μά εγώ σου τούπα πού δέν είνε δουλειά δική μου. Κι όμως άκουσε και θά δεις πώς τό μοίρασμα μου ύσως κακό δέν είναι. Την πρώτη βολά έφερεσ'ε πέντε πουλιά κ' εγώ έκαμα μ' έσένα με τη γυναίκα κ' ε-

"Ο Συνταγματάρχης. Ξέρεις λοιπόν τί τρέχει ; Στο τμήμα έμπασε ό Περδικας έξη καινούργια μέλη. Θα μ'ας πάει την προεδρεία, θα γένει και μέλος ύσως του συμβουλίου. "Εννοείς λοιπόν.

"Ο Κωσταντίνος (με κάποια έξαψη). Στο στομάχι τόν έχω, θεϊς, αυτόν τόν άνθρωπο. Δέν του άρκει ή θέση του ; Καλά είναι νομικός σύμβουλος· τί άνακατώνεται, όλο ύθε ; Θέλει νά δείξει πατριωτισμό τάχα και στο βάθος όλο τό άτομικό του συμφέρο ύπολογίζει. (κουνιώντας τό κεφάλι) Δέν πρέπει νάν τόν άφίσουμε νά επιτύχει.

"Ο Συνταγματάρχης. Γι' αυτό ήρθα γλήγορα εδώ. Πέρασα κ' από του Μηλιώτη, όπως σου είπα. "Αποφασίσαμε λοιπόν νά γίνε αυτός πρόεδρος του τμήματος και νά ύποστηρίχτω εγώ για τό άνώτατο συμβούλιο.

"Ο Κωσταντίνος. "Ο κ. Μηλιώτης ;

"Ο Συνταγματάρχης. Δέν έννοείς τίόλου. "Ο κ. Μηλιώτης, βέβαια. Τό βράδι στη συνεδρίαση θά προκαλέσω δίσχο συνδρομή. "Ο Μηλιώτης δέν χάνει τίποτες νά δώσει ό,τι άλλος δέν μπορεί. "Ο Μηλιώτης θά κάμει και δωρεάν στην εταιρία 5000 δραχμές και θά γράφει στις εφημερίδες. "Ο Μηλιώτης, κύριε, μάλιστα ό Μηλιώτης. Είναι ό μόνος πού μπορεί νά πολεμήσει τις φαμφρονίες του νομικού συμβούλου.

"Ο Κωσταντίνος. Δέν αντίλέγω στον πατριωτισμό του κ. Μηλιώτη, άπάναντι μάλιστα του κ. Περδικα. "Αλλά ό

σκοπός της ένθικης εταιρίας είναι μεγάλος θεϊς. Και για τις φαμφρονίες του Περδικα χρειάζεται σθένο λόγου προπάντων.

"Ο Συνταγματάρχης. Βρέ παιδί μου, καλά κ' έχια δλα. Μά θά χάσεις εσύ. "Εσύ μπορεί νάξίσεις άπ' όλους περισσότερο, μά δέν τό λογαριάζει ό άλλος έτσι και ούτε τό ξέρει ακόμα. "Εσύ είσαι και παιδί ακόμα. Δέν θά ήθελα εγώ τό καλό σου και με τό παραπάνω ; Βλέπω πώς είναι ανάγκη νά μην κερδίσει ό Περδικας και δέν θά κερδίσει άν τόν πολεμήσουμε· ένωμένη ή αντίδραση με τις έλπίζόμενες χρηματικές ποροχές στην εταιρία...

"Ο Κωσταντίνος (με κατεδασμένο πρόσωπο)...

"Ο Συνταγματάρχης. "Επειτα δέν έννοείς πώς πρέπει νά γνωρίσουμε αυτό τό άόρατο συμβούλιο και νάν τό παρακολουθούμε ; Φρονείς πώς πάσι δυό Λεκαπνηοί νά προβάλουν άξιώσεις ; "Εσύ φυσικά, ως εκ της ηλικίας σου, αδύνατο νά μπεις στο συμβούλιο. Λοιπόν τί θά γένει ; Αυτό πού έσκέφτηκα εγώ...

"Ο Κωσταντίνος (κατσουριασμένος). Προηγήτερα είχαμε σκεφτεί τά πράγματα άλλως.

"Ο Συνταγματάρχης (λίγο θυμωμένος). "Ε καλά λοιπόν. Δέν ήρθανε έννοικά. Τι θέλεις ; Οι φιλοδοξίες σου δέν θά επιτύχουν άμέσως. "Εγώ εργάζομαι για τό μέλλον σου όσο ούτε εσύ. "Αφού θά σου παραχωρήσω τη θέση μου στο συνδυασμό στις μέλλουσες εκλογές, παρά πού θά έχεις

την ηλικία· δλα για σένα τά κάνω. Τι άλλο θέλεις ; "Αν δέν εύχαριστιέσαι, τόσο χειρότερο για σένα...

"Ο Κωσταντίνος. Δέν είπα γι' αυτό. Και σέ σ'ας θά χρωστώ ό τι γένω. "Εγώ τόν πατριωτικό σκοπό της εταιρίας συλλογίζομαι...

"Ο Συνταγματάρχης (με περισσότερο θυμό). Τ' είν' αυτά πού λές ; Πατριωτικό σκοπό και κολοκούθια. "Ορίστε λοιπόν, κατόρθωσε τη δουλειά σου με τόν πατριωτικό σου σκοπό... (ήσυχώτερα). Τά λόγια είνε καλά νάν τά λέμε, και τά έργα μας πρέπει νάν τά κάνουμε, όπως πρέπει νάν τά κάνουμε.

"Ο Κωσταντίνος (σάν ξέστοχα). Δέν θά πάει τό έθνος ποτέ καλά έτσι.

"Ο Συνταγματάρχης (σηκώνεται όρθός, με ίνάτι). Είσαι κουτός !

"Ο Κωσταντίνος. Γιατί εξάπτεστε ;

"Ο Συνταγματάρχης. Γιατί με φέρνεις σέ θέση. Κ' επί τέλους έτσι είναι τά πράγματα, κύριε. "Αν σ'αρέσει.

"Ο Κωσταντίνος (με σηκωμένο κεφάλι). Δέν άφίνετε ποτέ τόν άλλο νά σ'ας εξηγήσει...

"Ο Συνταγματάρχης. "Εγώ δέν ξέρω από λόγια. Δέν συμφωνώ λοιπόν ; "Ωρα σου καλή. Πέρνω κ' εγώ τό καπέλακ' μου και φεύγω... (ψάχνει για τό καπέλο του και τό πέρνει στα χέρια του. "Ο Κωσταντίνος μένει λίγο τιωπηλός. "Ο Συνταγματάρχης ξεκινάει νά φύγει).

να πουλι μιά τριάρα με τὰ δυὸ ἀγόρια κι ἓνα πουλί, δευτέρη τριάρα με τίς δυὸ κοπέλλες κι ἄλλο πουλί καινούρια τριάρα, καὶ τέλος ἐγὼ με τὰ δυὸ στερνά, πάλι τριάρα κάμαμε. Ἔτσι βγήσαν μερίδες ὅμοιες καὶ κανένας δὲ στερέφτηκε. Ἀπόψε πάλι ἔφεραν τὴν κόπτα, κ' ἐγὼ πήρα τὸ κεφάλι καὶ τῶδωσα ἐσένα πὺν εἶσαι τὸ κεφάλι τοῦ σπηιοῦ, ἢ κοιλιά ταίριαζε τῆς νοικοκυροῦς, γιατί ἀπὸ δαύτηνε τραβᾶν τὰ βλαπάρια τῆς γεννιάς, τὰ μεριά εἶνε ὁ τι πρόβει σὲ παλληκάκια ποῖ εἶνε σὰν σῦλοι τοῦ σπιτιοῦ, καὶ τί καλλίτερο παρὰ φτεροῦγες γιὰ τὰ κορίτσια πὺν ἀναστενάζουν πότε νῶρθε ἢ ὄρα νὰ τὸ βάλουν στὸ φτερό καὶ νὰ σᾶς πουν Ἔχε γειά; Ἐγὼ με παράβι ἦρθα καὶ με παράβι φεύγω, καὶ τῆς κόπτας τὸ κορμί σωσὸ παράβι εἶναι.

Ὅλοι τὸν ἄκουαν με ἀνοιχτὸ στόμα. Τὰ κορίτσια κοκκίνισαν ὅσο τῶθελε ἡ σιγήθεια, ὁ κύρης ἔγεννε στῆ μάννα μ' ἓνα χαμόγελο εἰρωνικό καὶ οἱ λεβέντες καμαρωμένοι τέττοιαν κ' αἰσθήθια τους χερσιὲς ἀπὸ δῶ χερσιὲς ἀπὸ κεῖ, καὶ ποῖς πρότος νὰ καλοτυχίσει τῆ νύφη ποῦθελε λάχει τέτοιο γαμπρό. Μα ὁ μουσαφίρης χαμπαρὶ δὲν ἔπαιρνε, ἐπειδὴ ἡ καρδιά του εἶταν δωσμένη σὲ μια Σουλαμίτισσα ἀπ' ἀφῆς πὺν ἄρεσαν σὺν καιρὸ του καὶ τοῦ σοφοῦ Σολομῶντα.

Ἔτσι ἔπειτα ἀπὸ λίγο εἶπε:
— Τώρας ἔχεις τὰ τρία βεβαιωτικά πὺν πρόσμενες ἀπὸ μένα· δὸς μου λοιπὸν τὸ βιβλὸ π' ἄφισε στὰ χέρια σου ὁ πατέρας μου. Κ' ἐκεῖνος τοῦ τῶδωκε στῆ σιγήθια, καὶ οἱ χάραξε εἶπαν Γειά.
Λόντρα, Ἀπρίλης: τσὺ 1904

62, Cotleigh Road, N.W.

ΛΑΖΑΡΟΣ ΒΕΛΕΛΗΣ

Ἀπάνου στὰ λόγια πὺν ἡ καλωσύνη του τὸν ἔκαμε καὶ ἔγραψε γιὰ μένα ὁ «Νουμάς» τὸ Φλεβάρη, ἔχω νὰ παρατηρήσω πὺν λαβέφτηκε λέοντας πὺν εἶμαι Ῥαββίνος. Τὸν καιρὸ ὅπου τέλειωσα τὸ Γυμνάσιο, εἶναι βέβαια κάμποσα χρόνια τώρα, ὁ Νουμάρης ἔγραψε τοῦ Κουμουνοῦρου ζητώντας νὰ με σταίλει ἢ Κυβέρνηση στῆ Γερμανία γιὰ νὰ σπουδάσω θεολογία Ὀρθόδοξη καὶ ἔτσι γίνω μιά μέσα Ῥαββίνος στοὺς Κορρούς. Ἐγὼ δὲ δέχτηκα γιατί ἔδλεπα πὺν δὲν εἶταν δουλειὰ δική μου. Σπούδασα ὅμως Ὀρθόδοξη καὶ Θεολογία ἀκόμα, μὰ πάντοτες σὰν ἱστορικός καὶ φιλόλογος, πολὺ ἐλεύθερα καὶ ἀνεξάρτητα.

Ἰνωρίζω Ῥαββίνους σὲ πολλὰς χώρες, κανεὶς ὅμως δὲ θὰ πᾶν πὺν εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς δικούς τους. Οἱ περισσότεροι ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φίλους μου βγάζουν περιοδικά, καὶ ἐγὼ τοὺς στένω ἔρθα τῆς λογιῆς τοῦ προλόγου πὺν διαβάσατε ἐδῶ πέρα. Ἐνα μηνιαῖο φύλλο πὺν βγαίνει στῆ Λιθόρνο τύπωσε τώρα στερνά εἰκοσιμιά σελίδες δικές μου γαλλικά γραμμένες ἀπάνου σ' ἓνα παλιὸ χειρόγραφο ὁμοει-

κο πὺν βρέθηκε στὸ Κάιρο, καὶ πιστεύω νὰ ἀποδείξει ὁλοφάνερα πὺν εἶναι ἀπόσπασμα (260 στίχοι περίπου) ἀπὸ ἓνα βιβλίο πὺν τοῦ πρέπει μιά θέση στῆν ἴδια σειρά με τῆ Σοφία τοῦ Σολομῶντα, με τὸν Ἐκκλησιαστικὸ καὶ καὶ με ἄλλα. Λέω με ἄλλα λόγια πὺν εἶναι ἓνα ἀπὸ τὰ λεγόμενα ἀπόκρυφα καὶ ἔγραψε κάποιος ὄχι πολὺν καιρὸν ἔπειτα ἀπὸ τὸν Τίτο, τὸν κατακτητὴ τῆς Γερουσαλῆμ.

Νὰ διοριστῶ στὸ Ἑλληνικὸ πανεπιστήμιο δὲν ἔχω πᾶ καμιὰν ἐλπίδα, μάλιστα τώρα πὺν θέλοντας πάλι νὰ εἶμαι ἀνεξάρτητος τῶριζα στῆ δημοτικὴ κ' ἔτσι ἔχασα, φοβᾶμαι, τῆ φίλα μερικῶνε πὺν μέσα στὸ Φλογερὸ Κεμίν, συμπαθοῦσαν μιά φορά γιὰ μένα. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι πὺν, ἂν τ' ἀποφασίζαν νὰ με διορίσουν, θάμπαινα ἐκεῖ μέσα γιὰ νὰ κάνω δουλιὰ γερῆ καὶ πλείρα, καὶ οἱ φοιτητάδες δὲ θὰ μάθαιναν μονάχα ὁρθόδοξη ὅπως πρέπει μὰ θάψαχναν ἀκόμα μαζί μου τίς ἀρχαιότητες τῆς Κύπρου, τῆς Κρήτης καὶ ἄλλων τόπων γιὰ νὰ βροῦμε πὺν τὰ γράμματα καὶ ὁ πολιτισμὸς πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀσία καὶ τὴν Αἴγυπτο στῆν Ἑλλάδα. Αὐτὸς εἶναι κάμπος σπουδῆς πὺν ταίριαζε νὰ δοθεῖ σ' ἐμένα, γιατί ἀπὸ τὰ μικρὰτα μου εἶμαι βουτηγμένος μέσα στῆν κλασικὴ φιλολογία καὶ στίς σημεϊτικὲς γλώσσες. Ἄν ἦμουν ἐγὼ στῆν Ἀθήνα καὶ στῆν Κρήτη, ποῖς ἔρει ἂν ὁ Evans θὰ παιδεύουταν ἀκόμα γιὰ νὰ ἐκδιλύσει αὐτὰ τὰ ἀλλοιώτικα γράψιματα ποῦδρηκε στῆν Κνωσσό;

A. B.

ΠΡΟΤΟΒΡΟΧΙΑ

Μὴ προσμένεις πλέον τραγούδια
Γιὰ τὰ μαῦρα σου μαλλιά,
Ἀπ' τὴ φλόγα μου τὴν πρώτη
Δὲ μ' ἀπόμεινε σταλιά!

Κάποια μάγια μούχουν πάρει
Τὸν καιρὸ καὶ τὴν πνοή,
Εἶμαι ἀπ' ὅλα τώρα ξένος
Κι εἶμαι χῶρια ἀπ' τὴ ζωή.

Καὶ θωρῶ με δίχως πόνου
Καὶ θωρῶ χωρίς μιλιὰ
Τὰ δένδρα φύλλα νὰ πέφτουν
Καὶ νὰ φεύγουν τὰ πουλιά...

Γλυκεῖα ξενιτεμένη μου
Σὰν ἔρθης πίσω πάλι
Νὰ μὴ φορῆς τ' ἀπάρθυνα
Λουλούδια στὸ κεφάλι.

Νῆρθῆς κρατῶντας ἀίκυθο,
Καὶ νᾶχρς θλίψη τόση
Ποῦ ὅλα τὰ δάκρυα ἢ δύστυχη
Καρδιά μου νὰ σοῦ δώσῃ...

Γλυκεῖα ξενιτεμένη μου,
Σὰν ἔρθης πίσω πάλι,
Νὰ φέρῃς τῆς παρηγορίας
Γιὰ με τὸ προσκεφάλι!...

Τὰ δένδρα κάτου στὸ περδὸλι
Σὲ ἀναθυμῶνται καὶ ριγοῦν...
Καὶ τ' ἄσπρα νούφαρα τῆς λίγνης
Καὶ οἱ κρῖνοι οἱ κάταστροι ὅταν βγοῦν,
Πάντοτε μάταια θὰ προσμένουν
Τὰ δυὸ χερᾶκια—ὦ, τί καιρὸς!
Τῆς καμαρούλας σου νὰ γίνουν
Ὁ μρωμένος στολισμός.
Καὶ μοναχὰ τὰ χελιδόνια
Ποῦ θὰ ξανάρθουνε ταχιά
Κάποιο παράπονο θ' ἀρμόσουν
Γιὰ τὴ χαμένη σου ὠμορφιά.

ΘΡΑΣ. ΖΩΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ "ΕΚΘΕΤΟ"
Κ' ΟΙ ΚΡΙΤΙΚΟΙ ΤΟΥ

Σπάνιο νὰ διαβάσῃς τρεῖς κρίσεις, καὶ νὰκούσης καὶ μιά, ἴσως τὴν καλλίτερη, μέσα σὲ λίγες μέρες, γιὰ ἔργο ρωμαϊκὸ, γιὰ δράμα ἀνθρώπου πὺν ὡς τὴν ὥρα δὲν ἀκούστηκε καὶ πολὺ, τοῦ κ. Ζ. Φυτίλη, ἀπὸ τὴν Πόλη (πολὺ σπουδαῖο αὐτό, καὶ ἂς προσέχουν οἱ Πολίτες), «νομικὸ καλλιτεχνικὸν τὸ γράμμα», καθὼς εἶπε ἡ πολιτικὴ ἐφημερίδα «Πρόσδος», πὺν δίχως ἄλλο πρέπει νὰ πρεσβεύῃ πὺν δράματα, γράμματα, τὸ ἴδιο εἶναι.

Μοῦ ἦρθαν οἱ κρίσεις κ' αἰσθάνθηκα ὅτι ἀπάνωτὰ σὰ μακρινὲς κανονιές, εἰρηνικὲς ὅμως καὶ πανηγυρικὲς, κατὰ καλή μας τύχη. Κ' ἔγραψα ἀμέσως ἐνός φίλου μου νὰ μοῦ σταίλῃ κ' ἐμένα ἓνα «Ἐκθετο». Ἦρθε τὸ κόκκινο τὸ βιβλιαράκι, καὶ ἀμέσως βρέθηκα σύμφωνος με τὸν πρῶτο κριτὴ του, τὸν κ. Κλ. Ραγκαβῆ, («Πρόσδος», ἀρθ. 22), ἐπειδὴ τὸ διαβάσα κ' ἐγὼ μονορούφι, δηλαδὴ ἀμωσῆ, ὅπως λέγουν οἱ «εὐ ἡγμένοι» τοῦ κ. Ραγκαβῆ, πὺν ὁ καθένας τους τώρα πρέπει νὰ βγαίνει καὶ μ' ἀμάξι, εἰδεμὴ πὺν νὰ σηκῶνῃ «κοτσάκι» Λεζικὸ μαζί του!

Ἀφίνοντας ὅμως τὰ χωρατὰ, ἡ κρίση τοῦ κ. Κλ. Ραγκαβῆ τὸν τιμᾶ πολὺ. Ὁ ἀνθρώπος τόννωισε τὸ ἔργο, ἀναγνώρισε τὸ «πλάκοντο» τοῦ κ. Φυτίλη, καὶ τὸ λέει παστρικά, καὶ μάλιστα μ' ἐνθουσιασμό. Μιά παρατήρηση μονάχα κάμνει, πὺν ἴσως ἔπρεπε νὰ παρα-

Ὁ Κωνσταντῖνος. Ἀλήθεια, θέλατε νὰ φύγατε;
Ὁ Συνταγματάρχης. Καὶ δὲν θὰ ξαναπατήσω πλειά.
Ὁ Κωνσταντῖνος (πρόχροντας κοντὰ του). Καλὲ θεῖε, τείνε αὐτὰ; ὑποσχέθηκατε στῆν Ἑλένη νὰ μείνετε τὸ μεσημέρι ἐδῶ. (θέλει νὰν τοῦ πάρει τὸ καπέλο).
Ὁ Συνταγματάρχης. Ἐγὼ δὲν ἔχω καμιὰν θέση πλέον ἐδῶ.
Ὁ Κωνσταντῖνος Σ-θεῖτε, σᾶς παρακαλῶ. Πειτέ το ὁ ἴδιος στῆν Ἑλένη (ἔρχεται στῆν πόρτα) Ἑλένη! Ἢ πῆς τῆς κυρίας σου νὰ ἔρθει. (ἐκναγυρίζει μέσα). Αὐτῆς τὸ ὑποσχέθηκατε.
Ὁ Συνταγματάρχης Λεκαπηνοῖ εἶμασθε κ' οἱ δυὸ, παιδί μου. Δὲν ὑποχωρεῖ ὁ ἓνας ἂν δὲν ὑποχωρήσει καὶ ὁ ἄλλος...
Ἡ Ἑλένη (μπαίνοντας). Καλέ, θὰ φύγατε; (πέρνοντας τὸ καπέλο του) Δὲν πιστεύω νὰν τὸ κάνετε σοβαρά.
Ὁ Κωνσταντῖνος (μὲ κάποιον χαμόγελο). Ὁ θεὸς θυμῶνει εὐκολα, ξέρεις. Συζητᾶ: μιά ὑπόθεση, ἔχεις ἄλλη γνώμη, δὲν μπορεῖς νὰν τὴν πῆς. Ἀλοίμονό σου καὶ ἂν τύχουν καὶ σπουδαιότερες ἐνέργειες στῆ μέση... (γυρίζοντας στὸ συνταγματάρχη). Μὰ μήπως μοῦ ἀρήσκατε καιρὸ καὶ γιὰ νὰ ὑποχωρήσω;
Ὁ Συνταγματάρχης. Καλά, καλά, τί θὰ γίνε: τώρα... (στῆν Ἑλένη) Ἄσε με νὰ πηγαίνω καλιὰ μου.
Ἡ Ἑλένη. Ἄ, μπά, ἔχω καὶ σουπριζ τὸ μεσημέρι.

Θὰ ἔρθει καὶ ὁ Ἀριστείδης. (ἀστεία λίγο) Ἔχουμε ἓνα φαί πὺν σᾶς ὄρεσι: ὑπερβολικά.
Ὁ Συνταγματάρχης. Καλήτερα νὰ πλέχεις με δικηγόρους παρὰ με τῆς γυναῖκες τους. Ποῦναι ὁ Μίμης;
Ἡ Ἑλένη. Τὸν ἔβγαλε ἡ δασκάλισά του περίπατο λίγο, στὸν ἥλιο. (ποποθετώντας τὸ καπέλο του) Τώρα μάλιστα. Καθῆστε καὶ θὰ εἶς κακογλωσσίσω λίγο (κάθεται). Ἄν τὸ βραῖτε, θεῖε, γιὰ τί θὰ εἶς πῶ;
Ὁ Συνταγματάρχης (μὲ γέλιο). Γιὰ τὴν γκουβερνάντα σου πάλι; Σὰν δὲν τῆ ζολεύεις κιόλας... (κάθεται).
Ἡ Ἑλένη. Ἀφῆστε τὴν αὐτὴν. Θὰ εἶς πῶ γιὰ τὴ Μάρθα. (Κάθεται καὶ ὁ Κωνσταντῖνος). Χτὲς τὰπόγοιμα εἶμαι ἐκεῖ ἐπίσκεψη, κ' ἡ Μάρθα, πὺν λέτε, εἶταν ὄξω φρενῶ. Γι' αὐτὸ προητέρα σᾶς ἐρώτησα, πὺν εἶπατε γιὰ τὸν κ. Φατασμένου, μὴν ἐνοουσατε ἡ Μάρθα. Εἶταν, θεῖε μου, παραγμένη...
Ὁ Συνταγματάρχης. Γιατί πάλι;
Ἡ Ἑλένη. Εἶναι, μοῦπε ἡ Κάκια, δυὸ τρεῖς μέρες. Ἀπὸ τότε φαίνεται πὺν εἶδε τὴ συμπολοκὴ τῶν φοιτητῶν με τὴν ἀστυνομία. Ἦθελε ἡ κυρία νὰ κάμει χάζι καὶ κάθονταν στὸ παράθυρο καὶ κοίταζε πὺν ἔρχισαν οἱ ντουφεκιές στὸ σωρὸ. Εἶδε, λέει, τὸ κακόμοιρο ἐκεῖνο τὸ παιδί πὺν σκοτώθηκε στὸ τραμβί με τὰ μάτια τῆς. Κι ὅλο τὰ λέει...
Ὁ Συνταγματάρχης. Τὰ ἴδια πᾶλε. Τᾶπε καὶ σὲ μένα δέκα φορές.

Ἡ Ἑλένη. Χτὲς λοιπὸ τῆ βρήκα μονάχη με τὴ Κάκια. Ἡ κ. Μηλιώτη εἶταν στῆς ἀδερφῆς τῆς στῆς κ. Κράκαρ: αὐτὴ πάντα ἀπαρηγοητὴ εἶναι. Μὰ μήπως εἶξερε τί ἔλεγε ἡ Μάρθα; Ἀκούτε λοιπὸν κουθέντες: ἐν ντὲ τρῶα, σὲν σὰν κατόρζ! ἐν ντὲ τρῶα, σὲν σὰν κατόρζ!... Καὶ δόστου γέλια μονάχη τῆς. Φανταστεῖτε πὺν ἡ Κάκια μοῦ λέει μ' ἀφέλεια. Μὴν ἀπορεῖτε, κυρία Ἑλένη, μὰς ἐπισκέφτηκε ἀπὸ προχτὲς πάλι μιά καλογορητῆσα καὶ μοῦκανε με τὰ δάκτυλά τῆς νόημα πὺν τὸ μυαλὸ δηλαδὴ δὲν εἶναι στῆ θέση του. Ὑστερα μάρχίζει μιάν ἀνακάλυψη πὺν ἔκαμε μέσα στὸ νερό. Νέο συστατικό, λέει, πὺν φανερώνει τὴν ἡλικία τῆς γῆς: καὶ πὺν τὸ νερὸ πρὸ πέντε χιλιάδων χρόνων δὲν εἶταν ἔτσι, γιατί ἡ γῆ εἶταν νεώτερη στὰ χρόνια. Τέλος πάντων, ὡς τὴν ὥρα πὺν ἦρθε ὁ Ἀριστείδης ὅλο τέτια μοῦλεγε.
Ὁ Κωνσταντῖνος. Μπρὸς στὸν Ἀριστείδη ἔλεγε τίποτες;
Ἡ Ἑλένη. Καὶ σέκαίνονε ἔλεγε κάτι ἀνοστιές: «Μπρούμ, μπρούμ τὸ σπαθί σου!»
Ὁ Κωνσταντῖνος. Ἀλήθεια, δὲν εἶναι κατὰστατὴ πᾶ αὐτῆ. Πρέπει νὰ πειστέι αὐτὸς ὁ ἀνθρώπος, πὺν δὲν τοῦ ταυριάζει τρελλὴ γυναίκα...
Ὁ Συνταγματάρχης. Ὅχι δὲ: σὰν δὲν τὴν ἔκαμαν καὶ γιὰ κλείσιμο...
(Ἀκολουθεῖ)